

Abych nemusela v komentářích opakovaně odpovídat na vaše otázky, tak vám napíšu stručně něco o tom, jak a proč píšu. Takovou krátkou autorskou historií... :-)

Jsem pravděpodobně podstatně starší, než většina z vás, ale s tím si hlavu nelamte. Jak už jsem tu psala v některém z komentářů – s Harry Potterem jsem omládla. **(Ne aby jste mi teď začali vykat...)** Dává mi to jen malou výhodu před mladými autory – bohatší životní zkušenosti...

Začala jsem psát už na základní škole. Jen takové krátké básničky, nebo povídečky o zážitcích, které stály za zaznamenání. Na střední škole jsem pokračovala. Výpravné balady, snové básně a povídky. Dokonce jsem se zúčastnila i několika soutěží, ovšem bez valných výsledků. Jenže pak mě nevzali na vysokou a studium při zaměstnání, do kterého jsem se pustila, nebyla žádná legrace. Zaměstnání zootechnika bylo dost náročné i bez probdělých nocí, při šprtání na zkoušky a tak šla moje tvůrčí fantazie na dlouhodobou dovolenou.

Ani po dostudování se mi moc neulevilo. Přišla sice revoluce, ale s ní i problémy se zaměstnáním. Privatizace znamenala ztráty pracovních příležitostí a tak se postupně poztrácela i moje prvotní dílka ve zmatcích z mnoha stěhování. Po úplném rozpadu socialistického zemědělství zase starosti s hledáním uplatnění a také hledáním životního partnera. (Toho jsem nakonec našla.)

Když už to vypadalo všechno dobře a harmonicky, tak další rána: Předčasný porod a těžce postižené dítě. Moje jediné dítě... Jediné, co mě udržovalo při zdravém rozumu, byla četba. Utíkala jsem s knížkou z reality, vždy alespoň na chvíli... Žádné vážné, nebo složité čtivo... Nebyla jsem zvědavá na životní strasti a problémy jiných, sama jsem měla svých dost. Lehká nenáročná literatura... Akční sci-fi, která vycházela v sešitových vydáních a byla k dostání v každé trafice, dětsky prostá dobrodružství. Ale nečetla jsem jen brak. Mám velkou sbírku knih, ke kterým se pořád ráda vracím...

Od Dicka Francise mám snad všechno, co u nás vyšlo a taky všechny Exnerovky od Václava Erbena. V mé HIT knihovničce mají čestná místa i Gerald Durrel a James Herriot. (To jsou pro změnu knížky, které vás nutí smát se jako blázen, až vám slzy stříkají z očí – nedoporučuji do vlaku...) Mám rozsáhlou sbírku sci-fi a v poslední době i rozšiřující se sbírku fantazy...

Teď už něco málo o tom, jak se ze mě stal Pottermaniak...

Začalo to shlédnutím filmu Kámen mudrců. Ten příběh mě okouzлил a netrpělivě jsem čekala na pokračování. Druhý díl taky nezklamal a tak jsem v Městské knihovně sáhla po knížkách. A ty mě dostaly... Když jsem měla nutkání, si je z knihovny půjčit už po třetí, tak jsem si je šla radši koupit. Od té doby se mi filmy pomalu přestávaly líbit. Jen těm prvním dvěma se podařilo udržet tu náladu z knížek. Další byly, film od filmu, ponuřejší a hororovější... Ty knížky ale přece takové nejsou... Střídá se v nich sluníčko s deštěm, radost a legrace se smutkem a zklamáním, láska a nenávisť... Všechno tak pěkně vyvážené, že je to radost číst...

Pro Prince dvojí krve jsem šla do knihkupectví ten den, kdy se ocitl na regálu... Brumbálova smrt mě těžce ranila, ale pak jsem si uvědomila, že je tu přece jeho kouzelný portrét... A tím to začalo. Celou tu dobu, než jsem se dočkala prvních překladů Relikvií smrti jsem si představovala, jak bude ten sedmý díl vypadat. Vracela jsem se zpět k prvním šesti dílům a z různých náznaků a nápověd jsem si postupně v hlavě vytvořila senzační příběh...

Byl v něm dům Harryho rodičů a prarodičů v Godrikově dole, chráněný kouzlem pravého vlastníka, takže ho nemohl nalézt nikdo jiný, než Harry. Ten se stal Harryho útočištěm a základnou. Byly v něm kouzelné portréty rodičů i dalších předků, skřítek Dagby, vlastní bratr Dobbyho, který byl Potterovými vychován k samostatnosti, hrdosti a rovnoprávnosti, (kde se asi v Dobbym vzaly všechny ty pokrokové myšlenky, že?), podařilo se sehnat i kopii Brumbálova portrétu, takže pátrání po viteálech nebylo zas až tak strastiplné.

Byl tam pentagram na mapě, díky kterému se nakonec všechny ty viteály našly, zapojeni byli i členové Řádu a Fénix se vrátil k tomu, kdo se Řádu postavil do čela – k Harrymu. Bylo tam tajemství Nebelvírova meče a jeho pokrevního dědictví, ale nemyslete si, že byl Harry zase nějak vyjimečný... Nebelvír byl totiž pěkný proutník a velmi plodný... Jeho potomků běhala po světě spousta. Dokonce i Hermiona mohla přivolat ten meč voláním krve...

Snape konečně jasně ukázal na čí stojí straně, když Harryho zachránil před Šedohřbetem a dlouhý, nelehký rozhovor mezi čtyřma očima konečně vyjasnil tajné přátelské vztahy mezi Lily a Severusem (Nikoli však tolik láskyplné). Vždyť už Lupin Harrymu řekl, že jeho matka dokázala vidět v každém něco dobrého... dokonce i v těch, nebo hlavně v těch, kteří to sami v sobě neviděli... (Není tohle náhodou z filmu? No ony snad nebudou tak úplně o ničem, že? :-)) A

Jamese nenáviděl hlavně kvůli tomu, že tohle krásné přátelství hrozně pokazil svou nemístnou žárlivostí... Kletba, která Brumbála připravila o ruku nebyla nejhorší, z té mu ještě dokázal pomoci, ale kletba z lektvaru, který vypil v jeskyni byla nevratná, pomalu Brumbálovi rozežírala vnitřnosti a čekala ho krutá a pomalá smrt v hrozných bolestech. Vzhledem k tomu, že byli oba mistři nitrozpytu, tak mu to dokázal Brumbál sdělit a požádal ho, jako přítele, o rychlou a bezbolestnou smrt...

Mozkomoři přeběhli k Voldemortovi až na konci, kdy už byli všichni připraveni na konečné střetnutí. Boj proběhl v Azkabanu, triumfální vítězství celého Fénixova řádu a všech kouzelníků dobré vůle... Harry opět propojil svou a Voldemortovu hůlku ve stejném stylu, jako na tom hřbitově, jenže teď s podporou toho pravého Fénixe, a všech milovaných, včetně Ginny, vydržel to spojení až dokonce a způsobil tak dokonalý rozpad Voldemortovy hůlky i jeho osobnosti a zmrzačené duše. Tom Radle se mění v obrovského hada a je setnut Nebelvírským mečem, který si Harry přivolá voláním krve...

No prostě paráda... Po prvním přečtení Relikvií smrti, jsem byla pevně rozhodnutá tenhle díl ignorovat a napsat si svůj vlastní sedmý díl. Jenže při druhém a třetím čtení jsem v té knížce objevila i spoustu zajímavých nápadů, kterých by zase byla škoda... Tak jsem to vyřešila takhle... Začala jsem psát pokračování, kterým jsem se pokusila trochu zmírnit ten tragický konec. Nacpala jsem do něj všechny své nápady z vysněného sedmého dílu a rozpracovala ty nápady, které se mi v Relikviích líbily...

Tyhle povídky byly několik let určeny jen mě a mým blízkým, které jsem Potterem nakazila. Až celkem nedávno jsem zabloudila na některé stránky s Fanfikcí a zjistila jsem, že podobných cvoků, jako jsem já, je opravdu hodně. Teprve pak jsem si začala pohrávat s myšlenkou na zveřejnění svých povídek. Nebylo to jednoduché... Mé zkušenosti s internetem nebyly valné a stránky mi daly docela zabrat. Musela jsem narychlo rozdělit spoustu dlouhých kapitol na kratší a nevyhnula jsem se při tom i některých chybičkám.

Na netu jsem začala zveřejňovat 16.6.2010 na stránkách <http://maja.zapisnicek.cz/>, pak jsem publikovala na <http://harypotter.webnode.cz/> a nyní už jsem přešla trvale na tyto stránky, které se díky mému rádci a pomocníkovi Jardovi pořád zdokonalují.

Po té, co jsem přečetla spoustu FF povídek na netu, jsem si uvědomila, že se nemusím smířit se smrtí svých oblíbených postav a můžu na dílo JKR navázat mnohem dřív. Dokončit ten příběh jinak, podle svého. A tak vznikla povídka Zpěv zlatého fénixe, kterou najdete v ostatních.

Mája

Napsal uživatel maja

Neděle, 02 Říjen 2011 19:31 - Aktualizováno Středa, 02 Leden 2013 00:34

A nakonec jsem objevila slash. Asi po dalším roce jsem našla odvahu pustit se do povídky i z tohoto kotlíku... Zde najdete v Povídkách 18+ (jen pro registrované čtenáře, protože mezi mými příznivci je mnoho takových, kterým je slash proti srsti).

Rozhodně svého počínu nelituji, ta práce za to stála. Vaše komentáře mi dělají ohromnou radost a jsem moc ráda, že se vám moje představa světa Harryho Pottera líbí.

Vaše Mája

[Ke stažení](#) □